

Últim escrit d'Andreu Serra:

Com va néixer HORTAVUI

Després de l'èxit aconseguit amb l'organització de la primera Festa Major al carrer, de l'any 1978, la comissió de festes va tenir la idea d'editar una revista al barri, on tothom que tingués alguna cosa per dir ho pogués fer.

Aquells il·luminats eren Quim Ciudad, Desideri Díez, Joan Iranzo, Panxo Martínez, Manolo Miguel, Albert Parareda, Montserrat Rodríguez i Andreu Serra. Tots ells, encapçalats per l'Albert Parareda, aleshores president de l'Associació de Veïns del Barri d'Horta.

En Panxo Martínez, que havia treballat en arts gràfiques, es va encarregar de fer l'esquema de la maqueta, en principi de 20 pàgines. Es va consultar una impremta que ens va fer un pressupost de 35.000 pessetes.

Amb aquestes dades ens vam reunir amb les entitats del barri, les quals, no solament van aprovar la idea, sinó que van decidir aportar 500 pessetes cadascuna, amb la finalitat de subvencionar el número 0. Aquestes entitats foren l'Ateneu, els Lluïsos, l'Associació de Veïns, el Foment, la Cooperativa i la Caixa de Pensions.

Però la revista encara no tenia nom; després d'algunes propostes, com *La Bugadera*, *El Balcó d'Horta* i altres; després d'una reunió en la qual cadascú defensà la seva idea, i després d'una votació, va guanyar el nom d'HORTAVUI.

I, amb tota la il·lusió del món, vam començar a treballar. L'Iranzo es va encarregar de fer la primera portada; uns a escriure, altres a buscar anunciants, fins que vam completar la maqueta del primer número.

EL PRIMER ENTREBANC

La sorpresa va ser quan l'impremta que ens va fer el pressupost, es va fer enrere i, després d'estira-i-arronses, ens van comunicar que amb el preu establert només podien picar els textos. Ja no sabíem què fer; els números no sortien, i quan HORTAVUI ja començava a ser un altre d'aquells somnis que van passar a millor vida, va sorgir la idea lluminosa: la Montserrat Sánchez, que era la meva secretària, es va oferir a picar els textos per 4.000 pessetes. Ho va fer amb una

IBM amb la qual no es podia justificar els textos; ho havia de fer manualment.

Es va buscar una altra impremta i, finalment, el 25 de juliol de 1979 va sortir al carrer el número 0.

ELS ANUNCIANTS

És evident que una publicació com la nostra que no gaudeix de cap tipus de subvenció, els anuncis fan que sigui possible. Dels 14 anuncis del número 0, només en resten 4: Vda. de Josep Marimón, Pastisseria Mayol, Pastisseria Sant Antoni i Plàstics Moliné. De la resta, Iona, C. Prat, Magatzems Estebe, Nonito, Coll, Fibras, Gràfiques Farré Pla, L'Arpa, Òptica Galeries i Roba Estesa han plegat per diverses circumstàncies.

A tots, els del primer dia i els que s'han anat afegint, el nostre agraïment.

LES IMPREPTES

Després de sortir el número 2, vam decidir canviar d'impremta. L'escollida estava ubicada al carrer Art, la que posteriorment seria El Tinter. N'estàvem contents, però en Josep Casas ens va fer una oferta més econòmica i vam preferir que fos una impremta del barri. Posteriorment, la impremta va tancar, però vam seguir amb ell. Així hem continuat fins al número 99. Però els costos ens tenien una mica ofegats econòmicament. Varem demanar pressupost a El Tinter i l'oferta ens va fer decidir canviar d'impremta.

CAUSES QUE HAN FET POSSIBLE LA CONTINUACIÓ D'HORTAVUI

Evidentment, les noves tècniques, especialment les noves generacions dels ordinadors. Al principi, havíem de fer picar els textos, enganxar-los a la maqueta i compondre els títols manualment. Posteriorment, va aparèixer la fotocomposició que donava una altra qualitat. Amb l'entrada de l'ordinador, ens va permetre fer nosaltres mateixos els fotolits, la qual cosa va representar una economia important. Més tard, gràcies a la desinteressada col·laboració d'un veí d'Horta, en Domènec Mercadé, que ens fa els fotolits de les fotografies, ha representat una altra qualitat fotogràfica i una evident economia.

ALTRES ACTIVITATS

A més a més d'editar la Revista, hem fet altres coses. Vam organitzar un cinefòrum als Lluïsos amb la projecció de films que van fer història al començament de la Història del Cinema. Després vam organitzar un "Concurs de Poemes HORTAVUI" que ja ha entrat a la 23na edició. Posteriorment hi vàrem afegir el Concurs de Narracions Breus, premi Jordi Serra, per a joves fins als 25 anys. Ja hem entrat a la 19na edició.

Som membres cofundadors de la "Coordinadora d'Entitats d'Horta" i participem activament en els actes que organitza. A l'obra teatral que cada any se celebra, sempre hi ha participat algun membre d'HORTAVUI.

I així seguirem fins que la corda se'ns acabi. Potser podríem haver fet més coses pel barri, però... no en sabem més.

HORTAVUI
[Andreu Serra i Heredero]

*Editorial que Andreu Serra
havia preparat per al núm. 101:*

EDITORIAL

Aquest és l'últim número que editarà *HORTAVUI*.

No ens ha estat fàcil prendre aquesta decisió que, hem de dir, ha estat unànime. Hem estat vint-i-sis anys al carrer. En aquest temps les coses han canviat i, avui, hi ha publicacions prou dignes que ocuparan el nostre lloc, amb una periodicitat més breu i un contingut més informatiu del que nosaltres hem pogut assolir. No n'hem sabut més.

El nostre agraïment a tots els qui, en el seu moment, ens han donat un cop de mà, especialment a tots els anunciants que, sense ells, *HORTAVUI* no hauria estat possible. Entre ells en volem destacar quatre: Ferreteria Marimon, Pastisseria Mayol, Plàstics Moliné i Pastisseria Sant Antoni, que s'han anunciat ininterrompudament des del número 0. Però volem fer constar que dels 19 anunciants del primer dia, només dos

van deixar-nos; els altres 13 van deixar les seves activitats comercials.

També a les entitats que van fer possible la publicació del número 0, amb el seu suport: Associació de Veïns, Ateneu, Foment, Lluïsos, Cooperativa i la Caixa. Volem fer esment a les que han donat suport econòmic al número 100: Ateneu, Foment, Lluïsos, Coordinadora, UA Horta, UE Horta Tennis, la Montserrat Riu, i el Consell Municipal del Districte. Sense el seu ajut, no hauria estat factible la seva edició. Gràcies!

Els nostre agraïment als subscriptors i als que ens han estat fidels comprant *l'HORTAVUI* en els llocs de venda.

[Andreu Serra i Heredero]

Aniversari nonagenari

Són noranta octubres quedus al teu bagatge
l'imparable viatge cap un incert destí
vadur-te pel camí de penes i alegries.
El trajecte dels dies—itinerari d'anys
din horaris estranys—foren molt variables
amb dates memorables de fosques i de llum.
Ets va portar el perfum d'algunes criatures:
les nissagues futures per la ruta del món,
i una mormolt pregona que t'acompanya el viure
en el plori en el riure. Una altra anyada neix...
Tens un tiquet i s'escreeix per la felicitat!

*Poema que va dedicar al 90è aniversari
d'Andreu Serra (el 18-10-2005), la seva muller*

Montserrat Rodríguez

Entreviu a una bústia

Sóc al carrer Campoamor, al número 7. Una porta amb reixa de ferro, sempre oberta, em permet l'entrada en un corredor - pati. A mà dreta, unes quantes bústies m'espien amb posat de nerviosisme. Totes estan deleroses a veure quina triaré per deixar-hi els meus regals: cartes, revistes, propaganda de pisos en venda, d'articles de neteja, etc., etc.

Trio la que té un cartell amb el nom dels meus amics: **Serra Rodríguez, Jordina Nadal, HORTAVUI**.

Sospiro profundament i emocionalment en pensar que l'Andreu Serra ja no hi és i que HORTAVUI, la revista del barri, ha patit una forta depressió i em sembla que anirà a fer companyia al seu fundador. Em sobreposo a l'emoció i enceto el meu diàleg amb la bústia:

—Bon dia, senyoreta Bústia. Espero que no et molestarà donar-me una mica d'informació sobre...

—Sobre què! —m'interromp amb un espetec de la seva tapadora—. Sóc jo la que he de rebre informacions i no pas donar-les! On són tots aquells col·laboradors d'HORTAVUI que anys enrere omplien de sobres la meva panxa? Què s'ha fet d'aquella avidesa en sembrar els hortencs de lletres plenes de notícies, de crítiques, de poesia, d'humor? Ni un no s'acosta a deixar una mostra de la seva creativitat. On és la Bugadera xafardera? I el Dionís del Pal, que

ens anava embolicant en la trama de *La Ziga-Zaga*, una obra que s'embolicava i creixia en cada número de la revista?; i aquell Mingo que ens feia entrar en les intimitats de les cases de la gent d'Horta?; i el poeta de les plantes i els racons de la nostra Vall?; i el savi Desideri, rata de biblioteca, cercant els "intrínquis" del passat d'Horta?; i el personatge anònim que ens feia funcionar el "coco" amb els mots encruats i els jeroglífics?; i el metge que aconsellava?; i un bon nombre d'afezionats a les lletres que tants bons articles ens han deixat per a la posteritat?; i l'eixelebrada escriptora que parlava amb els arbres?...

—Sóc jo —li faig, tota contenta, en pensar que es recorda de mi—. Aquí em tens amb ganes de fer-te unes quantes preguntes i, ves per on, ets tu la que no pares d'interrogar-me, a mi. Sembla que s'han canviat les truites.

—Doncs sí, mira —em diu, tot fent-se la important—, hauràs de ser tu la que doni respostes. Què penses fer amb HORTAVUI?

—Plegar. Sí, plegar, perquè sense l'Andreu la revista s'ha esllanguit. A més, saps què? Avui dia tenim una colla de revistes oficials que ens donen molta informació sobre el barri. HORTAVUI va néixer quan era necessari omplir el buit informatiu que patíem. Avui dia ja no som necessaris, i, mira, donem pas a les noves generacions i a les noves tècniques.

—I jo, què?

—Tu hauràs de suprimir noms i accontentar-te amb papers de propaganda.

—Quina putada! Ai, perdó!

Quedo esgarrifada d'aquest lèxic. Em faig càrrec de la decepció de la bústia. Els anys d'esplendor d'HORTAVUI ja formen part del calaix dels records.

No tinc paraules!

Jo també plego.

Dora Serra / Juliol 2006

Horta i jo

Amb aquest títol vaig començar a escriure els meus primers articles a la revista HORTAVUI. I certament que ho feia amb un goig tant intens que, sense adornar-me'n, m'omplia les llargues hores del dia d'un home jubilat.

Sí, la revista HORTAVUI s'ha acabat. Ha aclucat els ulls amb remotes esperances de tornar-los a obrir. Els últims anys ja ho feia preveure. Li costava sortir a la llum i quan ho feia era a deshora. Arribat, doncs, aquest punt en el qual la falta de personal col·laborador i administratiu provocava aquesta informalitat, l'actual consell de redacció s'ha vist forçat a plegar veles donant per tancada la publicació d'aquesta revista la qual tant bona acollida tenia.

Hauria pogut continuar, però tot una sèrie de circumstàncies adverses ha fet prendre aquesta determinació, produïda també per la desaparició del bon amic i cap de redacció Andreu Serra traspassat el passat mes de febrer d'enguany.

Personalment a mi encara m'ha quedat a la ploma algunes històries de persones destacades i fets populars els quals pensava publicar a la revista dins la secció HORTA I JO.

I com que no ha estat possible, aprofito l'avinença d'aquest **"adéu-siau als lectors"** per publicar-hi un d'ells, el qual tenia previst que sortís en el suspès número 101.

—o0o—

La família Gaig és ben coneguda a Horta dins el ram de la gastronomia. I com a tal ha aparegut al barri un nou establiment culinari amb molt bona imatge i resultats prometedors. Les arrels hi són.

Natàlia Gaig i Ventura, plançó d'una acreditada família fondista, ha volgut seguir la tradició dels avis paternes en l'art de la bona cuina.

Amb l'ajut insubstituïble de la seva mare, Maria Àngels Ventura, inaugurà el desembre del 2004 un atractiu establiment de menjars per emportar elaborats per ella mateixa. Assolint així la seva il·lusió com un bon dia va manifestar a la seva mare:

—El que jo vull és aproximar al màxim la cuina a la gent i transmetre com n'és de bonic veure cuinar algú que disfruta fent-ho.

La Natàlia sap que la seva àvia paterna, de nou casada, "va haver de posar-se davant d'uns fogons d'una fonda familiar i quasi cen-

tenària, sense saber cuinar i, amb l'esforç del dia a dia, va acabar fent excel·lents plats casolans...

L'establiment ubicat al carrer Tajo ofereix una extensa variació de plats cuinats per emportar, així com vins, caves, pastes italianes, fumats, cafès, tes, mels, xocolates, mostasses, melmelades i postres casolans.

M.Àngels Ventura i Natàlia Gaig

Quan elabora les postres, la Natàlia ho fa amb el record dels seu avi, que n'era un expert.

—El meu avi matern, en Quimet Ventura — explica la Natàlia—, amb vint-i-cinc anys i tot just acabada la guerra, va obrir un petit forn el qual va anar ampliant amb el temps fent pastissos i xocolates. I quines mones de Pasqua em regalava! Eren espectaculars!

La Natàlia és una apassionada de la cuina. La vocació i la tradició l'han empès a afrontar aquest repte el qual emprèn amb tota la il·lusió i empena que és capaç.

I si passeu pel carrer Tajo i per davant del número 25, llanceu una mirada a dins i hi veureu, a través dels vidres, al fons de l'establiment, una noieta pulcrament vestida de blanc bregant de cara als fogons.

És la Natàlia, amanint, entre paelles i cassoles, els seus productes gastronòmics que la seva mare posa a la venda.

Mingo Borràs
Setembre de 2006

Acomiadament

Sento una gran nostàlgia per acomiadar-me. La nostra revista "HORTAVUI" va néixer fa 27 anys. El seu n.º 0 va veure la llum el juliol-agost de 1979!

Quantes il·lusions posàvem en ella, sempre corregits i sobretot estimats pel nostre inoblidable gran company Andreu Serra (a.C.s.), esposa i altres amics. Avui, juliol 2006, li diem "Adéu", però sempre la recordarem.

*Revista HORTAVUI inoblidable,
i que n'estàvem, de contents,
explicant-te les aventures
d'Horta ahir, d'uns altres temps!*

*Et portem a dins del cor,
revista tan maca i fina,
i et dediquem amb amor
la nostra gran simpatia.*

Gràcies, HORTAVUI!

Pepita Giol

Horta, abans i ara

En la secció d'HORTAVUI titulada "Horta, abans i ara" es van publicar, des de l'any 1962, 37 fotografies, la major part, de racons històrics. Molts d'aquells indrets ja no existeixen, i bastants dels altres ja no els reconeixem de tan important que ha estat la transformació urbana.

Com a record de dit apartat, presento una fotografia que aviat serà històrica.

Es tracta de Can Mariner tal com està ara, a l'estiu de 2006: la façana sense fonaments, completament, provisionalment, sostinguda en laire, preparant-se per a rebre uns bons fonaments per a tot el nou edifici, ja que hauran de suportar unes quantes tones de llibres de la futura biblioteca del Barri.

Jaume Caminal

ADÉU

Va estar bé, mentre va durar

Tot s'acaba en aquesta vida. La vida mateixa, també. I és trist i irremeiable, però és com és. Nosaltres hem arribat al final de la nostra relació. Una relació de 26 anys, que no es manté així com així avui dia, que tot s'esmuny com l'aigua del mar damunt l'arena de la platja... I encara que no ha estat una relació gaire regular, la fidelitat sí que ha imperat en el nostre esperit; la fidelitat i una estimació fora de dubtes vers el nostre poble d'Horta.

La Bugadera ja no ens comentarà la darrera conversa mantinguda amb el seu inefable nebot, en Jaume. **La Ziga-Zaga** no continuarà fent el que sap fer: anar d'un costat a l'altre sense parlar, amb cap engruna de coherència. Les entrevistes amb els objectes dels nostres carrers ja no sortiran reflectides en les nostres pàgines. Els nostres poetes hauran de fer-se llegir a través d'un altre mitjà de comunicació. **El Tort d'Horta** (de qui fa molt de temps que n'hem perdut el rastre), en el ben entès que el tornéssim a trobar, no podrà dirigir-vos cap mena d'al·legat... El **Concurs literari**, que ja duia uns quants anys al peu del canó, ja no es convocarà; almenys des de les pàgines d'aquesta publicació.

L'Horòscop del Mag Nà-Nim tampoc no us podrà neguitejar, alegrar o fer-vos pensar gens ni mica. Els col·leccionables sobre **la gent d'Horta** ja no els podreu recopilar mitjançant l'HORTAVUI. **El nostre Metge** no ens aconsellarà res més. Les entitats hortenesques no hi sortiran reflectides. La **Festa Major** quedarà òrfena de reportatges gràfics i articulats dels seus actes diversos. El teatre que es fa a Horta no obtindrà cap mena de ressenya escrita. **L'Horta Abans i Ara** seguirà essent, però no pas recordada dins les nostres pàgines. Els nostres estimats comerciants (sí, sí: estimats, car, gràcies a ells, que han estat molt fidels, hem pogut tirar endavant amb un percentatge molt estimable de suport econòmic) mai no sabran la nostra gratitud. Els nostres carrers..., els nostres problemes..., els nostres..., els nostres...

No volem fer un panegíric, però penso que l'esforç que durant aquests 26 anys hem hagut de realitzar ha pagat la pena. Malgrat la poca puntualitat en l'aparició dels darrers números. A pesar de

la tardança en la confecció de certes notícies. Tot i la manca de temps per poder fer arribar a més llocs la nostra publicació... Amb tot plegat, no estem decebuts dels resultats obtinguts. I penso que puc parlar en nom de tot el Consell de Redacció i dir que hem format part d'aquesta història en totes les seves fases.

Hem col·laborat (amb la nostra gran modèstia) en diverses causes: en l'organització d'algun acte de la Festa Major; en la Coordinadora d'Entitats d'Horta i el seu Teatre; en mobilitzacions veïnals; en tot allò que fes falta a l'emissora Ràdio Eivissa, mentre va emetre; en l'Associació de Veïns del Barri d'Horta; en actes culturals al C.C. Matas i Ramis; en...

I per què ens hem vist obligats a dir-vos adéu, benvolguts lectors? Doncs per tota una sèrie de raons, de les quals en sobresurt una de molt colpidora que ens ha deixat a tot el Consell de Redacció orfes de voluntat:

L'Andreu Serra, un dels nostres estimats companys del Consell, fundador de la revista, ànima durant uns quants anys de tot l'aglutinament que es necessita per a tirar endavant tot aquest maremàgnum, ens ha deixat per sempre. Paradoxalment, la decisió de terminar amb aquesta publicació s'havia pres ja en el darrer consell que ell va convocar, però la dalla de la mort no ens va permetre que poguéssim veure aquest final d'una forma natural i ja acordada. Comprendreu, doncs, que aquest comiat tingui per a tots nosaltres una càrrega molt forta i dura de pair.

L'altra raó de pes que ens va fer decidir de desaparèixer va ser la pura i dura evidència. Avui existeixen publicacions de tota mena, a nivell de comarca, de ciutat, de poble o de barri, gratuïtes, que, amb periodicitats fixes (diàries, si cal) poden copsar i reproduir l'actualitat que ens envolta de forma puntual, directa i amb mitjans no de voluntarietat, sinó professionalitzats, i arriben fins on

nosaltres no podíem. Tota voluntarietat s'esgota i, si bé no és aquesta la raó principal del nostre adéu, sí que esdevé un motiu força important quan veus que al teu darrere no hi ha cap mena de relleu.

Un xic d'enyor ens envaeix i ens tindrà la memòria retinguda durant un temps. Els membres del darrer Consell de Redacció d'HORTAVUI hem gaudit d'una bona amistat i ens agradaria pensar que, encara que ja no sigui a través d'HORTAVUI, podrem seguir considerant dintre d'aquesta família els nostres antics lectors. Si resulta que així és, ens considerarem molt ben pagats.

Joaquim Ciutat-Viu
(La Bugadera d'Horta)

Última reunió del Consell de Redacció d'HORTAVUI. D'esquerra a dreta: Andreu Serra, Manel Gausachs, Mingo Borràs, Dora Serra, Joaquim Ciutad i Montserrat Rodríguez.

Membres del Consell de Redacció

“autors” d'aquest “Adéu-siaualslectors”

Aquest “opuscle” ha estat maquetat per Manel Gausachs i imprès per El Tinter, SAL.